

Sygn. akt VIII GC 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górska

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 15 marca 2013 r. w sprawie VIII GNc 92/13.

Sygn. akt VIII GC 349/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 196.605,18 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 marca 2010 r. i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwani wystawili weksel własny in blanco o charakterze gwarancyjnym, zaś powód działając w granicach upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej uzupełnił go na kwotę 268.605,18 zł, z terminem płatności na 16 marca 2010 r. Pozwani nie wykupili weksla pomimo kierowanych do nich informacji o jego wypełnieniu i wezwaniu do wykupu. Powódka podała także, że strony łączyła umowa leasingu operacyjnego. Pozwani jako korzystający zobowiązani byli do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia pieniężnego – opłaty administracyjnej, wstępnej opłaty leasingowej, okresowych opłat leasingowych oraz kwoty równej wartości końcowej. Pozwani nie dokonywali płatności, w związku z czym powódka wypowiedziała umowę leasingu i wezwała do wydania przedmiotu leasingu. Następnie przedstawiła weksel do zapłaty, a wobec braku reakcji pozwanych dokonała sprzedaży przedmiotu leasingu i uzyskaną w ten sposób kwotę uwzględniła przy obliczeniu wysokości należności pozwanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił żądanie powódki.

Nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do pozwanego K. Ł. z dniem 25 czerwca 2013 r.

Pozwana (...) sp. z o. o. w S. wniosła zarzuty od powyższego orzeczenia domagając się jego uchylecia w całości, oddalenia powództwa i zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów postępowania. Pozwana podniosła zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla oraz zarzut przedawnienia. Podniosła, że Sąd zasądził kwotę podaną w pozwie solidarnie od pozwanych pomimo braku zawarcia takiego żądania w pozwie, a zatem zasądził kwotę przekraczającą żądanie powódki. Zaznaczyła, że weksel miał charakter gwarancyjny, stąd wobec zaskarżenia nakazu zapłaty spór

przechodzi na grunt stosunku podstawowego. Wskazała także, że powódka osiągnęła korzyści ze zbycia przedmiotów umowy leasingu, a zatem może dochodzić zapłaty zaległych rat leasingowych pomniejszonych o te korzyści. Pozwana wskazała, że powódka zbyła przedmioty umowy leasingu poniżej ich wartości rynkowej i okoliczność ta nie może obciążać pozwanej. Jednocześnie podała, że kwoty uzyskane ze sprzedaży powinny być wystarczające dla pełnego rozliczenia umowy leasingu, jednak nie zna szczegółów dotyczących sposobu rozliczenia powódki z pozwanym K. Ł..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2008 r. powódka zawarła z pozwanym K. Ł. umowę leasingu operacyjnego, na mocy której oddała mu do użytkowania ciągnik siodłowy M. (...) 420, rok produkcji 2005 oraz naczepę (...) 24, rok produkcji 2004.

W postanowieniach dodatkowych do umowy (pkt 2) wskazano, że składka ubezpieczeniowa będzie każdorazowo zwracana finansującemu przez korzystającego w liczbie okresowych opłat leasingowych ((...)), przypisanych odpowiednio do (...), oprocentowanych w wysokości 7,5% w skali roku licząc od dnia zawarcia umowy ubezpieczenia. Raty te stanowiły element wynagrodzenia finansującego i były płatne odpowiednio w miesiącu właściwym dla płatności konkretnej opłaty (...).

Zabezpieczenie wykonania umowy stanowił m. in. weksel własny in blanco, wystawiony przez pozwanego K. Ł.. Za wystawcę poręczyła pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powódka była upoważniona do wypełnienia weksla do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz nie zapłaconych wierzytelności jej przysługujących i wynikających z umowy, a także zobowiązań powstałych w wyniku wygaśnięcia umowy leasingu, odstąpienia od umowy leasingu przez finansującego lub jej wypowiedzenia (w szczególności odszkodowań, kar umownych, zwrotu kosztów), łącznie z należnymi odsetkami, na wypadek gdyby korzystający nie uregulował jakichkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności, zarówno w okresie mocy wiążącej umowy, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu. Powódka była upoważniona do wypełnienia weksla, w tym do opatrzenia weksla własnym data i miejscem jego wystawienia, datą i miejscem płatności oraz klauzulą „bez protestu” zgodnie z własnym uznaniem, przy czym miała zawiadomić o tym wystawcę i poręczyciela listem poleconym lub posłańcem, wysłanym nie później niż na 7 dni przed datą płatności.

Dowód:

- umowa leasingu kl. 10-12
- deklaracja wekslowa k. 18

Integralną część umowy z dnia 16 lipca 2008 r. stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego. W art. 1 Ogólnych Warunków wyjaśniono znaczenie definicji użytych w treści dokumentu.

W art. 1 pkt 4 wskazano, że kwota zdyskontowana oznacza powstającą w przypadku wygaśnięcia lub wypowiedzeniu umowy leasingu należność finansującego, stanowiącą sumę zdyskontowanych wartości końcowej oraz okresowych opłat leasingowych netto, których termin płatności nie nastąpił do dnia wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu. Dla dyskontowania stosuje się formułę odsetek składanych dla okresów takich, jak ustalone w umowie leasingu okresy dla wnoszenia (...) oraz stawkę stopy bazowej, obowiązującą w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym doszło do wypowiedzenia lub wygaśnięcia umowy leasingu, przy czym w przypadku jej wypowiedzenia stosuje się 0,7 stopy bazowej.

(...) oznacza natomiast okresową opłatę leasingową (art. 1 pkt 9), a zatem płatną w okresach rozrachunkowych część wynagrodzenia finansującego za oddanie przedmiotu leasingu do użytkowania i pobierania pożytków.

Jako stopę bazową (art. 1 pkt 14) określono użytą jako jeden z elementów przyjętych do kalkulacji wynagrodzenia finansującego stawkę procentową, zależną od waluty umowy leasingu, w przypadku zastosowania zmiennych

okresowych opłat leasingowych równą odpowiednio wskaźnikowi WIBOR 1M dla PLN, wskaźnikowi (...) (...) (...) dla (...) lub (...) (...) dla (...).

Wartość końcową (art. 1 pkt 24) zdefiniowano jako ostatnią część należności finansującego w związku z oddaniem przedmiotu leasingu do używania i pobierania pożytków, stanowiącą jednocześnie cenę sprzedaży przedmiotu leasingu korzystającemu. Wartość końcowa nie mogła być niższa niż hipoteczna wartość netto przedmiotu leasingu, obliczona stosownie do zasad określonych odpowiednio w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych albo fizycznych.

Zgodnie z treścią art. 4 §1 pkt 1 przez cały czas posiadania przedmiotu leasingu przez korzystającego finansujący miał ubezpieczać przedmiot leasingu na swoją rzecz, lecz koszt korzystającego. Zapłacone składki ubezpieczeniowe korzystający miał zwrócić finansującemu w złotych, na podstawie wystawionej przez finansującego faktury.

W art. 7 §3 ust. 7 wskazano, że w przypadku gdy przedmiot leasingu nie zostanie odzyskany przez finansującego, sprzedany albo przekazany do używania innemu korzystającemu, jak również nie został przejęty na potrzeby własne w ciągu 60 dni od wypowiedzenia umowy leasingu, to niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy finansujący jest uprawniony do żądania od korzystającego kwoty zdyskontowanej powiększonej o kwotę netto kosztów poniesionych przez finansującego w związku z odebraniem przedmiotu leasingu, jego wyceną, naprawą, usunięciem oznaczeń korzystającego, przechowaniem i konserwacją.

Dowód:

- Ogólne Warunki Leasingu Operacyjnego k. 14-17

Pismem z dnia 23 listopada 2009 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 23.361,04 zł pod rygorem rozwiązania umowy leasingu.

W piśmie z dnia 7 grudnia 2009 r. powódka złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu i wezwała pozwanego K. Ł. do zwrotu przedmiotu leasingu.

Następnie pismem z dnia 22 lutego 2010 r., przesłanym również do wiadomości pozwanej (...) sp. z o.o. w S., powódka wezwała pozwanego K. Ł. do zapłaty kwoty 268.345,78 zł

Kolejne wezwanie doręczone pozwanemu i przekazane do wiadomości pozwanej spółce pochodziło z dnia 9 lipca 2010 r. Na jego mocy powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 196.605,18 zł stanowiącej jej należność po zagospodarowaniu przedmiotów leasingu. Powódka wskazała, że ze zbycia ciągnika siodłowego i naczepy uzyskała łącznie 72.000 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 23.11.2009 r. z potwierdzeniem nadania k.19-21

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z potwierdzeniem odbioru k. 22-23

- pismo powódki z dnia 22.02.2010 r. z rozliczeniem i potwierdzeniem odbioru k. 24-26

- pismo powódki z dnia 9.07.2010 r. z potwierdzeniem odbioru k. 27-28

W dniu 16 marca 2010 r. powódka uzupełniła weksel in blanco na kwotę 268.695,18 zł. Jako termin płatności wskazano 16 marca 2010 r., zaś jako miejsce płatności W.. Dowód:

- weksel k. 9

Na sumę wekslową składała się kwota 229.858,21 zł, wynikająca z niezapłaconych przez pozwanego K. Ł. faktur oraz not odsetkowych. Obejmowała ona m.in. fakturę VAT nr (...), która obciążała pozwanego K. Ł. kwotą 21.814,38 zł z tytułu okresowej opłaty leasingowej za okres od 1 września 2009 r. do 31 października 2009 r. Faktura VAT nr (...) na kwotę 10.070,42 zł dotyczyła tejże opłaty za okres od 1 do 30 listopada 2009 r., zaś faktura VAT nr (...) opłaty administracyjnej. W fakturach dotyczących okresowej opłaty leasingowej uwzględniona została wysokość składki ubezpieczeniowej oraz podatku od środków transportowych. Z tytułu nieterminowego regulowania płatności powódka obciążyła pozwanego K. Ł. odsetkami, wystawiając trzy noty odsetkowe. Nota nr (...) dotyczyła kwoty 508,67 zł, przy czym do zapłaty pozostało 451,57 zł. Nota nr (...) opiewała na 166,98 zł, zaś nota nr (...) – na 453,92 zł.

Żądanie zapłaty powyższej kwoty, określonej mianem „kwoty dyskontowanej” wynikało z art. 7 § 3 pkt 7 Ogólnych warunków Umowy Leasingu Operacyjnego.

Kwota 229.858,21 zł powiększona została o 1.883,34 zł tytułem kosztu ubezpieczenia przedmiotu leasingu za okres od grudnia 2009 r. do lutego 2010 r. Nadto do jej wysokości dodano 1.194 zł tytułem podatku od środków transportu za okres od 1 stycznia do 30 czerwca 2010 r.

Wierzytelność podlegała również powiększeniu o odsetki ustawowe naliczone na dzień 15 marca 2010 r. od powołanych powyżej faktur o numerach (...). Wynosiły one odpowiednio 1.056, 65 zł, 376,61 zł i 59,10 zł.

Dowód:

- rozliczenie kwoty zdyskontowanej k. 154
- faktura VAT nr (...) k. 157
- faktura VAT nr (...) k. 158
- faktura VAT nr (...) k. 159
- noty odsetkowe k. 160-162
- potwierdzenia wpłat k. 166-181
- Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego k. 14-17

Powódka zbyła naczepę (...) w dniu 18 maja 2010 r. R. W. za kwotę 23.000 zł netto. Ciągnik siodłowy M. został sprzedany Z. L. w dniu 11 czerwca 2010 r. za kwotę 49.000 zł netto.

Według zleconych przez powódkę ekspertyz wartość ruchomości była niższa niż faktycznie uzyskana cena. W przypadku naczepy wynosiła ona 14.000 zł netto, zaś w przypadku ciągnika 43.000 zł.

Dowód:

- faktury VAT k. 142-143, 164-165
- umowa sprzedaży z dnia 11.06.2010 r. k. 163
- ekspertyzy techniczne k. 182-228

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. (art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 1936 r., Nr 37, poz. 282 ze zm.). Zgodnie zaś z

art. 47 Prawa wekslowego kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec wierzyciela solidarnie. Na podstawie przepisów art. 48 w zw. z art. 103 i 104 tej ustawy posiadacz weksla może żądać od wystawcy nie zapłaconej sumy wekslowej oraz odsetek ustawowych od dnia płatności.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedstawionych przez powódkę. Pozwana nie kwestionowała ich formy i treści, zaś Sąd również nie powziął wątpliwości co do ich prawdziwości.

Niniejszy proces zainicjowany został pozwem w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla. Przedłożony wraz z pozwem uzupełniony weksel in blanco miał charakter gwarancyjny, zabezpieczał roszczenia leasingodawcy wynikające z zawartej z pozwanym K. Ł. umowy. Powyższe uprawniało pozwaną do zgłaszania zarzutów dotyczących stosunku podstawowego, a to w związku z brzmieniem art. 10 Prawa wekslowego. Stanowisko powyższe jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008r., sygn. II CSK 522/07, LEX nr 496389; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1981r., sygn. IV PRN 6/81, opubl. w OSNC 1981/11/225).

Fakt, iż powództwo obejmowało roszczenie wekslowe determinował rozkład ciężaru dowodu w tej sprawie po złożeniu zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Sama dopuszczalność zgłaszania zarzutów ze stosunku podstawowego nie zmienia faktu, że to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem, deklaracją wekslową. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. nakazuje obarczyć negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia pewnych faktów stronę opierającą swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu tego faktu. Osadzenie dyspozycji art. 6 k.c. w realiach procesu z weksla gwarancyjnego in blanco implikuje przerzucenie dowodu przeciwnego istnienia wierzytelności, której zabezpieczeniem pozostaje weksel, na pozwanego (dłużnika) w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla. Nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego uzasadniający uzupełnienie weksla przerzucać na wierzyciela wekslowego (uchwała Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1967 r., sygn. akt III CZP 19/66, opubl. w OSNCP 1968/5 poz. 79; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt I ACa 541/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt VI ACa 383/11, opubl. w G. Prawna (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2008 r., sygn. akt VI ACa 118/08, opubl. w Biul.SAKa 2008/3/31; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r., sygn. akt V CKN 136/00, opubl. w OSNC 2001/6/89).

Nie można było zatem podzielić stanowiska pozwanej, jakoby to powódka wykazywać miała zasadność kwot, które składały się na sumę wekslową. W związku z charakterem zarzutów podniesionych przez pozwaną, w szczególności dotyczących uzyskania przez powódkę korzyści przewyższających należności wynikające z umowy leasingu, na powódce spoczywał jedynie obowiązek wykazania, co składa się na analizowaną kwotę i podania z jakiego tytułu powstały określone należności. Niemniej, z uwagi na fakt, iż przedmiotem procesu nadal pozostaje ocena zasadności roszczenia wekslowego, ciężar wykazania, że kwota wpisana w wekslu nie znajduje uzasadnienia w deklaracji wekslowej i umowie stron, spoczywa na pozwanej. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powódka była uprawniona wypełnić weksel in blanco do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz niezapłaconych należności przysługujących powódce wynikających z umowy leasingu, a także zobowiązań powstałych w związku z jej wypowiedzeniem (w szczególności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów łącznie z odsetkami). Dla uwzględnienia zarzutów pozwanej konieczne było zatem wykazanie przez nią, że wysokość sumy wekslowej nie odzwierciedla wartości wynikających ze wskazanych powyżej tytułów. Stwierdzić należy, że pozwana nie sprostала temu obowiązkowi, nie wykazała że należności ujęte w nakazie zapłaty wykraczały poza to, co było powódce należne w związku z rozwiązaniem umowy leasingu.

Powołując się na brzmienie art. 709¹⁵ k.c. pozwana wywodziła, że powódka uzyskała ze sprzedaży samochodów korzyści przewyższające pozostałe do zapłaty raty leasingowe oraz odsetki, a konsekwencji żądanie jej nie może być uwzględnione.

Zgodnie z przepisem art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Dokonując wykładni art. 709¹⁵ k.c. Sąd uznał, iż przepis ten nie wyłącza możliwości dochodzenia odszkodowania za nienależyte wykonanie kontraktu na zasadach ogólnych (zob. System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań – część szczegółowa, red. J. Panowicz – Lipska, C. H. Beck Warszawa 2004, str. 272). Nie wyklucza możliwości dochodzenia dalszych szkód niewyrównanych zapłaconymi ratami wynagrodzenia pieniężnego w oparciu o art. 471 k.c. Przepis ten przesądza on jedynie o uprawnieniu leasingodawcy do domagania się przyszłych, niewymagalnych w dacie wypowiedzenia umowy rat leasingowych, a jednocześnie stanowi gwarancję dla leasingobiorcy, iż ta kwota przyszłych rat będzie pomniejszona o korzyści uzyskane przez leasingodawcę. Funkcja odszkodowawcza analizowanego przepisu oznacza zatem, że żądanie powoda nie może być większe od faktycznej szkody poniesionej przez finansującego wskutek naruszenia przez korzystającego umowy leasingu z powodów, za które on odpowiada. Powód - leasingodawca nie może być wzbogacony kosztem leasingobiorcy. Stanowisko takie kilkakrotnie prezentowane było też w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2012 r. I CSK 176/11, LEX nr 1131111, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACa 369/13, Lex nr 1238483, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt I CSK 641/09, opubl. w R. (...)).

Podkreślenia wymaga przy tym okoliczność, iż analizowany przepis nie jest przepisem bezwzględnie obowiązującym (tak też J. Broł „Umowa leasingu”, Lexis Nexis, Warszawa 2000, s. 194 na tle analogicznie brzmiącego przepisu art. 709 (5) § 3 k.c.); Za przepisy semiimperatywne w odniesieniu do umowy leasingu uznać można z kolei przepisy art. 709¹³ § 2 k.c. oraz art. 709⁸ § 1 k.c., w których wyraźnie wskazano że postanowienia umowy mniej korzystne dla korzystającego niż wskazane w cytowanych przepisach są nieważne. Takiego zastrzeżenia nie zawiera zaś art. 709¹⁵ k.c.

Tym samym brak podstaw do przyjęcia, że postanowienia umowy leasingu, w szczególności wynikające z ogólnych warunków, naruszają przepis art. 709¹⁵ k.c., a w konsekwencji są nieważne.

W tym miejscu zauważyć należy, że znaczną część sumy wekslowej (229.935,55 zł) stanowiła kwota zdyskontowana, zdefiniowana w art. 1 pkt 4 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego. Istotne jest to, że kwota zdyskontowana kwestionowana przez pozwaną obejmuje, jak wynika z zestawienia na k. 154, dwadzieścia przyszłych rat oraz ratę końcową. Sam fakt dochodzenia tych należności bez względu na to, czy określi się je kwotą zdyskontowaną czy odszkodowaniem umownym, pozostaje w zgodzie z art. 709¹⁵ k.c. Należności te obejmują bowiem niezapłacone przez pozwanego K. Ł. okresowe opłaty leasingowe.

Przepisem tym nie są natomiast objęte należności, o które powódka powiększyła kwotę zdyskontowaną – kwota ubezpieczenia (1883,34 zł) i podatku od środków transportowych (1194 zł) . Strona pozwana nie wykazała jednak, że te należności, o nieznacznej zresztą - w stosunku do całej należności dochodzonej pozwem- wysokości, powódce nie przysługują. To na pozwanej zaś, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, spoczywał obowiązek udowodnienia powyższej kwestii. Abstrahując od powyższego zauważyć należy, że w deklaracji wekslowej wyraźnie wskazano, że suma wekslowa obejmować może m. in. zobowiązania powstałe na skutek wypowiedzenia umowy leasingu, w tym również odszkodowania. Nie sposób wykluczyć możliwości zaliczenia tych należności – opłaty i podatku do odszkodowania. Z postanowień umowy leasingu (pkt 2, k. 11) oraz Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego (art. 4 § 1 pkt 1, k.14) wynika, że wprawdzie ubezpieczenia dokonywał powód, jednak czynił to na koszt pozwanych. W istocie zatem składka ubezpieczenia była zwracana leasingodawcy. Powyższa okoliczność znalazła odzwierciedlenie w fakturach dołączonych do pisma procesowego powódki z dnia 12 listopada 2013 r. Wynika z nich, że do okresowej opłaty leasingowej doliczana była składka na ubezpieczenie (faktury k. 157-158) oraz podatek od środków transportowych (k. 157). Z tego zaś faktu domniemywać należy, że należności te w razie

dalszego utrzymywanie stosunku pomiędzy stronami byłyby zwracane powódce przez leasingobiorcę. Nie można zatem wykluczyć, że stanowiły one składnik szkody.

Podkreślenia wymaga fakt, że strona pozwana nie odniosła się do wyliczenia powódki, przedstawionego w piśmie procesowym z dnia 12 listopada 2013 r. Nie powołała żadnych kontrargumentów, które świadczyłyby o tym, że analizowana składka w takiej części, w jakiej obliczyła ją powódka, faktycznie nie stanowiła elementu szkody. Nie podjęła się również próby wykazania, że podatek, który powódka wyliczyła za okres do czasu sprzedaży samochodu również nie mógł być wliczony w zakres odszkodowania. Pozwana nie wykazała, ani nawet nie twierdziła, że od ustalonej ostatecznie kwoty zdyskontowanej, powiększonej o podatek, składkę ubezpieczeniową, opłatę administracyjną i odsetki, odjęte winny być korzyści w szerszym zakresie, niż to faktycznie uczyniła powódka. Pozwana kwestionowała jedynie wysokość kwot, otrzymanych przez powódkę ze zbycia przedmiotu leasingu, jednak nie naprowadziła dowodów w celu wykazania tej zaniżonej wartości. Kwoty te znajdowały zaś potwierdzenie w przedstawionych przez powódkę fakturach VAT, umowie sprzedaży oraz ekspertyzach technicznych.

Przyznać trzeba, że roszczenie, o którym mowa w art. 709¹⁵ k.c., faktycznie pełni funkcję odszkodowawczą. Ogranicza ono jednak żądanie powoda w ten sposób, że uniemożliwia przyznanie kwoty wykraczającej poza faktycznie poniesioną szkodę, tak, by w konsekwencji leasingodawca był bezpodstawnie wzbogacony. W niniejszym procesie nie wykazano, aby poprzez żądanie pozostałych rat leasingowych oraz kwot ubezpieczenia i podatku od środków transportowych doszłoby do wzbogacenia powódki. Z tych względów, uznając że faktycznie pozwana do tych twierdzeń strony powodowej nie odniosła się w taki sposób, aby je zasadnie podważyć, niezasadny był zarzut, iż weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem. Sam weksel z formalnego punktu widzenia nie budził wątpliwości Sądu, zawierał wszystkie elementy wskazane w art. 101 Prawa wekslowego. Wobec zatem niezasadności zarzutów odnoszących się do stosunku podstawowego należało uznać, że powódce przysługuje należność objęta pozwem.

Niezasadny okazał się również, podniesiony w zarzutach od nakazu zapłaty, zarzut przedawnienia. Wskazać trzeba, iż pozwana poręczyła za zapłatę weksla przez wystawcę. Roszczenie wekslowe przeciwko poręczycielowi, tak samo jak przeciwko wystawcy weksla własnego (art. 32, 70 w związku z art. 103 i 104 Prawa wekslowego), ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia płatności weksla, co odnosi się także do weksla in blanco, w którym data płatności została wpisana przez wierzyciela wekslowego (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008r., sygn. II CSK 522/07, LEX nr 496389; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1981r., sygn. IV PRN 6/81, opubl. w OSNC 1981/11/225). Skoro zatem w wekslu z dnia 16 lipca 2008r. data płatności została określona na 16 marca 2010r., do przedawnienia roszczenia wekslowego dojść mogło z dniem 16 marca 2013r. Mając natomiast na uwadze fakt, że pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 23 stycznia 2013r. nie było podstaw do przyjęcia, iż doszło do przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W kontekście brzmienia powołanego przepisu i niepodważenia przez pozwaną prawidłowości wypełnienia weksla, nakaz zapłaty został utrzymany w mocy.